

PETER VIKEN A HARLEKÝN

IVAN MOLČAN

Autor: © Ivan Molčan
Korektúra: Andrea Hošťáková
Obálka: © Adriana Nadzamová
Vydavateľstvo: © Elist, Liptovský Mikuláš

Rok vydania: 2025, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-594-3

Harlekýn

Z izby sa ozývali duté nárazy, ako keď niekto udiera do koženého vaku. Prerývané vzdychy a šúchanie nôh. Peter so sústredeným pohľadom častoval svoje boxovacie vrece spŕškou dobre mierených úderov. Úder pravou rukou nasledovaný ľavačkou a znovu pravačka, ktorá na vrece dopadla viackrát tesne po sebe. Peter si odhrnul z tváre spotený pramienok dlhých vlasov, ktorý mu padal do očí a začínal prekážať. Nikdy sa neučil boxovať, ale bavilo ho pozeráť v televízii zápasy. Odtiaľ pochytil zopár pohybov a teraz sa ich snažil poctivo napodobňovať. Nešlo mu to, ako by si predstavoval, ale svoj nedostatok talentu vyrovnával nadšením a odovzdanosťou. Ešte jeden úder. Pravačka, ľavačka. „Tu máš, Thomas, toto ti patrí,“ a trafil poriadny úder vo výške svojich očí. „Ešte si chceš stále dovoľovať?“ dopadol tvrdý hák zo spodku tentoraz ľavačkou a nohy si vymenil, akoby predvádzal nejaké tanečné umenie. Tupé údery dopadali s rovnakou intenzitou na kožené vrece.

Petra potešilo, keď mu na jeho nedávne šesťnásť narodeniny deda podaroval boxovacie vrece. Popravde nikdy ho o to nežiadal a ani ho to až tak nelákalo, ale teraz bol rád. Spoločne ho s dedom umiestnili do rohu jeho priestranej izby na druhom poschodí v dome. Najprv však museli trochu upratať nábytok, aby tam mal voľné miesto, čo nebol zas až taký veľký problém. Niečo sa poposúvalo, a čo sa nevošlo, odniesli dolu do dielne, v ktorej jeho deda trávil podstatnú časť svojho voľného času.

Znovu si predstavil svojho spolužiaka Thomasa, s ktorým mal v škole nezhody, a zasadil jeho imaginárnej podobne úder do brucha a do tváre. „Zapamätaj si, že sa nemáš zahrávať s Petrom Vike-
nom,“ prehovoril Peter k boxovaciemu vrecu, akoby tam stála živá postava.

Utrel si z čela stekajúci pot a zhlboka dýchal, kým sa mu rytmus srdca nedostal opäť na pokojnú úroveň. Pozrel na slnečnicovožltý nábytok na druhej strane izby. Na jednej zo skriniek ležal zlatý náhrdelník s nádychom patiny. Vyzeral, že už má niečo za sebou, ale stále vynikal svojou nie príliš nápadnou krásou. Peter k nemu podišiel a v ruke zovrel zlatý koniec so vsadeným zeleným kameňom, v ktorom sa skoro až videl. Chvíľu naň zamyslene pozeral. Nako-

niec sa jeho pohľad do prázdna vrátil späť a on podišiel k dlhému puzdru a vytiahol z neho gitaru. Nebol to ničím nezvyčajný nástroj. Klasická španielka, ku ktorej mal Peter neobyčajne kladný vzťah.

Vyhodil náhrdelník do vzduchu, ale ten nespadol na zem vďaka gravitačnému zákonu. Namiesto toho visel o niečo vyššie nad Petrovou hlavou, nehybne, akoby ho niekto držal za neviditeľnú nitku. Bábka, ktorú niekto ovláda, a teraz sa rozhodol, že ju nechá iba tak nečinne visieť vo vzduchu. Petrovo sústredené čelo sa pozeralo na náhrdelník a jeho prsty pravej ruky začali robiť točivé pohyby. Náhrdelník sa neviditeľnou silou začal točiť okolo vlastnej osi. Nezaujatý pozorovateľ by určite stál v nemom úžase a dožadoval sa vysvetlenia, ako to Peter urobil. Nevedel to poriadne ani on sám. Pred štyrmi rokmi náhodne zistil, keď si chcel zobrať vreckovku a načiahol sa za ňou, že sa sama od seba vzniesla a pristála v ruke. Vtedy tomu nemohol uveriť a zopár nasledujúcich dní sa niesli v duchu skúšania pritiahnúť si akúkoľvek vec, na ktorú mu padol zrak. Dokonca znepokojil aj deda, lebo zo svojej izby vôbec nevychádzal.

Odvtedy si už ale na to zvykol a používal to iba výnimočne. Napríklad aj teraz, keď mal na to chuť. Prsty mal stále akoby v pozore, ale zrak mu už zablúdil na puzdro s gitarou. Náhrdelník sa stále otáčal vo vzduchu okolo vlastnej osi, a nezdalo sa, že by s tým mal prestať. Peter natiahol pod náhrdelník ľavú ruku a prsty pravej sa prestali točiť. Zlatistý náhrdelník sa zastavil a padol presne do nastavenej dlane. Peter ho vložil na dno puzdra, z ktorého vybral gitaru, a ležérne sa posadil na posteľ. Hlavu si oprel o stenu, zatiaľ čo jeho ruky pevne, ale zároveň jemne, akoby držal telo krehkého malého tvora, zvierali drevený nástroj. Prstami ľavej ruky behal po hmatníku a skusmo stláčal jednotlivé struny, akoby sa chcel presvedčiť, že sú všetky na svojom mieste. Prstami druhej ruky len tak ledabolo prebehol po strunách, z ktorých vyšiel tichý zvuk.

Petrovou spokojnou tvárou sa prehnal ľahký úsmev. Nastala chvíľa ticha, po ktorej sa izbou niesla ľúbozvučná melódia jeho obľúbenej pesničky *Are you lonesome tonight* od Elvisa Presleyho. Odrážala sa od stien ako jemné vlny oceánu, až nakoniec zaplnili všetok voľný priestor. Petrove oči sa zavreli a celý sa ponoril do melódie. Nevnímal okolo seba nič. Skoro až z tranzu ho vyrušil de-

dov krik z dolného poschodia.

„Peter!“ ozývalo sa zdola, no Petrovi to prišlo tak z ďaleka ako z inej dimenzie. Otvoril oči, zvolnil prsty, že gitara už len občas vylúdila ľahký tón.

„Peter!“ ozvalo sa znova.

Peter odložil gitaru do puzdra, položil ho na drevený stôl, na ktorom si zvykol písať domáce úlohy, alebo čítať knihy, keď sa mu už nepohodlne ležalo na posteli, a vyšiel z izby na chodbu. Oprel sa o zábradlie a s ľahkým úsmevom pozeral dolu pod schody, kde akurát jeho dedo brúsil stredne veľký kuchynský nôž. Šedivé vlasy mal iba po stranách a modrými očami, v ktorých sa skrývala múdrosť, pozrel na Petra.

„Nechceš sa ísť prejsť do parku?“ spýtal sa ho nenútene a precízne prechádzal ostrím po brúske. Škrípavý zvuk doľahol do Petrových uší, až sa mu skrivila tvár.

„Dedo, môžeš s tým na chvíľu prestať, prosím ťa? Poriadne ťa cez to nepočujem.“

Dedo zamyslene pozrel na Petra a prestal brúsiť.

„Mohol by si sa už ostrihať. Vyzeráš ako nejaké dievča,“ nepovedal to vyčítavo, na čo by Peter určite zareagoval hnevliivo, ale skôr podrývačne, ako keď sa kamaráti navzájom doberajú.

„Ostrihám sa vtedy, keď si ty necháš narásť dlhšie vlasy.“

Dedo sa zasmial a rozžiarenými stareckými očami sa na Petra zahľadel. „Ty fiškus, na mojej plešine narastie leda tak nejaký kaktus či iná burina, nieto vlasy. Veď počkaj, keď si ich omylom pricvikneš do dverí.“

„Myslím, že všetky ženy s dlhými vlasmi už majú tieto problémy dávno poriešené, inak by si tie vlasy také dlhé nenechávali. Dobre vieš, že som za rovnosť pohlaví a toto nie je vôbec žiadna výnimka,“ pousmial sa šibalsky Peter.

„No nič, možno raz dostaneš rozum,“ skonštatoval dedo a chystal sa odísť.

„Čo ten park?“ spýtal sa trochu nechápavo Peter keď, videl deda odchádzať.

„Veď si nepovedal, či ideš,“ odvetil mu dedo cez plece a znovu začal obtierať nôž o brúsny kameň.

„Oblečiem sa a hneď som dolu.“

Peter zamieril späť do izby. Chvatne si obliekol kockovanú košeľu a cez ňu ošúchané levisky s trakmi.

Zbehol po schodoch, kde ho už čakal dedo s vychádzkovou paličou. Usmial sa na Petra a spolu vyšli do neďalekého parku. Cestou sa na chvíľu pristavili pri výklade s novým modelom televízorov. Peter sa zasnene prilepil o výkladné sklo a pozeral pohyblivé postavičky na obrazovkách. Doma mali tiež jeden, ale na rozdiel od týchto mal oveľa menšiu obrazovku. Pokiaľ dovtedy nevidel novšie modely, bol rád aj za ten, ktorý mali v obývačke, no teraz len závistlivo pozeral cez sklo na tie veľikánske drevené debničky, ktoré v sebe ukrývali skoro nekonečnú zábavu.

„Pod', lebo tu zapustíš korene,“ súril ho trochu dedo a nechcelo sa mu pri obchode postávať, keď vonku svietilo slnko a mohli zísť aspoň trochu do improvizovanej prírody.

Peter sa od skla odlepil a poslušne ho nasledoval. V parku sa prechádzalo menej ľudí ako v tento pekný deň predpokladal, čomu sa však nakoniec aj tak iba potešil. Krmili kačky a jedna bola dokonca taká drzá, že sa snažila z Petrových nohavíc ukradnúť omrvinky chleba, ktoré tam mal odložené vo vrecúšku.

Spokojne sa nakoniec pobrali späť domov. Minuli rušnú cestu a zahĺbení v družnom rozhovore o aktuálnom futbalovom dianí sa dostali späť k svojmu domu, ktorý stál trochu v ústraní. Peter akurát hodnotil výkon najlepšieho hráča miestneho tímu v poslednom zápase, keď sa zarazil uprostred vety. Jeho dedo mal znepokojený výraz a skúmavo hľadel na kľučku vstupných dverí.

Ticho povedal: „Som si istý, že som zamkol, keď sme odchádzali.“

Neveriacky opätovne stlačil kľučku, ktorá sa mu bez odporu podvolila a vstupné dvere sa nehučne otvorili. Peter nepokojne sledoval dedovu tvár, na ktorej začalo naskakovať čoraz viac vrások. Nemusel čakať na jeho upozornenie a ticho ako nejaký zlodej ho nasledoval do predsieni. Nepovedali ani slovo a rozhliadali sa po náznaku niečoho neobvyklého. Všetko stálo na svojom mieste a nezdalo sa, že by sa tu nachádzal ešte niekto iný.

Dedova ustaraná tvár sa obrátila na Petra. Priložil si na ústa prst a ticho šepol: „Nikam nechod'.“

Peter nerozumel, čo sa chystá urobiť, ale nepohol sa, len sledoval,

ako sa pomalými krokmi vzdďaľuje k svojej dielni, v ktorej po chvíli zmizol.

Z vrchného poschodia sa ozval akýsi lomoz. Peter si uvedomil, že to musí vychádzať z jeho izby. Premohol ho strach, ktorý vzápätí vystriedala zlosť. Čo robí niekto v jeho izbe? Spomenul na všetky svoje veci, ktoré mu boli blízke a hlavne na gitaru s náhrdelníkom. Zaškrípal zubami a ruky zovrel v päšť. Pomalými pohybmi sa vybral po schodoch. Opatrne kládol jednu nohu cez druhú a rukou sa pevne držal zábradlia. Nie preto, aby udržal rovnováhu, ale dodávalo mu to akúsi istotu a mohol sa aj lepšie vyvarovať náhlych a hlučných pohybov. Srdce mu búšilo a onedlho ho cítil až v krku. Zlosť, ktorá ním lomcovala, začala postupne miznúť a nahrádzal ju podvedomý strach. Ktohovie, čo ho tam v izbe čaká. Odrazu zle stúpil a ozvalo sa nie práve najhlasnejšie vrznutie. Lomoz v izbe ustal a Petra obľial studený pot. Očami behal zo strany na stranu a hľadal nejaký záchytný bod. Ruka sa mu až kŕčovito zaryla do zábradlia a on mal každú chvíľu pocit, že mu drevené zábradlie pod rukou praskne a triesky sa mu zaryjú do dlane. Po chvíli ticha lomoz pokračoval a dokonca ešte zosilnel. Petrove opatrné kroky už stúpali po koberci na chodbe a nezadržateľne sa blížil k otvoreným dverám svojej izby. Srdce už počul najhlasnejšie, ako sa len dalo, a bol si skoro istý, že mu nebije v hrudi, ale sa presťahovalo do jeho hlavy. Už len zopár metrov a uvidí, čo sa tam deje. Zvedavosť ho posúvala vpred a strach mu vravel, aby sa stiahol a počkal na deda, no ten v tejto chvíli nemal hlavné slovo.

S ústami otvorenými dokorán hľadel vo dverách svojej izby na tú spúšť. Skrinky a poličky ležali rozhádzané na zemi a pri jeho posteli stála neznáma bizarná postava, akú v živote nevidel. Na bledej tvári, tu si nebol istý, či je to tak prirodzene, alebo nejakým mejkapom, sa črtali dva namaľované výrazné červené pásy prechádzajúce zvislo cez oči. Tenké pery sa na spodku končili špicatou briadkou v tom istom červenom odtieni. Ani vlasy nemali inú farbu a človeku to až klalo oči. Štíhly muž ich mal zakrútené do špicatých vrkočov, ktoré mu z hlavy trčali v šiestich kusoch. Oblečený mal zvláštny vrch s odhaleným golierom, ktorý mal dvakrát takú veľkosť, akú doposiaľ Peter videl. Na bedrách mal opásanú šatku s hompálajúcou sa šablňou, čo Petra udivilo asi najviac, lebo šablňu videl jedine tak

v televízii alebo v múzeu, do ktorého ich raz zobrali zo školy. Nohavice na rozdiel od zvyšku oblečenia mali tmavočervenú farbu, ale i tak zapadali do jeho celkovo červeného ladenia. Peter nevedel, kto je ten muž, čo tu robí a čo vlastne chce.

Zmätene na muža, ktorý mal jednu nohu opretú o okraj jeho posteľe, pozeral.

„Kto ste?“ vyšlo nakoniec z Petrových úst.

Údesne pomaľovaný muž si prestal prezerať Petrov náhrdelník, ktorý držal v ruke a pomalým pohybom hlavou sa obrátil k Petrovi. Oblizol si hornú peru ako nejaká ropucha a Peter sa s odporom zatváril. Mužova tvár sa zmenila na jeden veľký úšklábok a poodhalila rad bielych zubov.

„Vitaj, Peter, som rád, že ťa konečne spoznávam,“ mužov hlas znel slizko a Peter mal neodbytný pocit byť od neho čo najďalej.

Podivný klaun si opäť oblizol pery, zachechtal sa a nasadil ospravedlňujúci výraz. „Mrzí ma to, ale tvoja gitara mi spadla na zem a rozbila sa. Nič vážne, neboj, trocha lepidla to spraví.“

Peter sa zadíval na gitaru ležiacu na posteli, ktorá vyzerala, akoby ju prešiel parný valec a za ním ešte tank. Triesky a struny z nej trčali na všetky strany. Peter od zlosti zbelel, zuby ma zaškripali a vyrazil proti neohlásenému návštevníkovi. Mužova pomaľovaná tvár sa zatvárla najprv prekvapene, ale potom sa zmenila na pohŕdavý úškrn. Peter urobil zopár krokov, zaujal typický boxerský postoj a chystal sa mužovi vraziť pravačkou, zatiaľ čo mal ľavú ruku pred tvárou. Muž v červenom sa obratne uhol a bleskurýchlo zasadil Petrovi ranu päšťou zboku do hlavy. Petrom prešiel náraz ako malé zemetrasenie a zvalil sa na drevené zvyšky obľúbenej gitary. Drevené úlomky ho tlačili do tela. Otriasol sa a tvárou mu pulzovala neutíchajúca bolesť. Neodvažoval sa nad tým rozmýšľať, rezko vyskočil a znovu sa zahnal po votrelcovi, no ten uskočil nabok. Petrovi v ušiach zarezonoval jeho posmešný a zároveň nebezpečný smiech. Rýchlo sa otočil a pozeral na tú šialenú grotesknú tvár. Keby tohto muža stretol niekde v tme, tak si asi poriadne pošpiní nohavice. Vedel, že sa vystavuje nebezpečenstvu, keď tu s ním len takto zápasí, pričom mu niečo vzadu v hlave vravelo, že nemá proti nemu šancu. Všimol si, že muž má na pravej ruke modré tetovanie. Žiarilo podivným modrastým svetlom. Zrak mu opätovne zabľúdl na po-

lámanú gitaru a do tváre sa mu nahrnula červeň. Zopár úderov do prázdna a iba jeden posledný zasiahol mužovu ruku, čo ich oboch prekvapilo. Muža to doslova rozčúlilo a jeho úškl'abok sa zmenil na pokrútenú hnevливú grimasu. Rozohnal sa a plochou stranou dlane vypálil Petrovi takú facku, že sa ten otočil okolo vlastnej osi. Schytil ho pod ruky do Nelsonovho chvatu a Peter pocítil pri uchu jeho nevábny dych.

„Pozerám, že si nejaký spurný, čo sa mi vôbec nepáči,“ dôrazne vyslovoval muž svoje slová.

Prudkým pohybom ho otočil tvárou k sebe a Peter na neho hľadel zo sotva polmetrovej vzdialenosti. Mužove nenávistné oči sa do neho vpíjali a Peter začal ľutovať, že nepočkal na deda. Pomaľovaný muž sa s ním hral ako s nejakou bábkou. Otočil Petra tvárou k porozhadzovanému nábytku a silným kopnutím do chrbta ho zložil na zem.

Peter bolestivo dopadol k rozbitej skrinke a rozšírenými očami pozeral na muža. Triasol sa, či už od bolesti, alebo od strachu.

„Neopováž sa znovu postaviť,“ precedil muž pomedzi zuby a pravá ruka sa mu mimovoľne oprela o šabl'u zavesenú po boku. Ozvali sa rýchle kroky a dnu vpadol dedo. Vo výške brucha držal dvojhlavňovú brokovnicu a mieril ňou priamo na postavu v červenom. Dedove oči sa zvrástili a nenávisťne pozreli na votrelca.

„Čo tu robíte?“ vyštekol na neho a ruky na brokovnici sa mu triasli.

„Do toho ťa nič, staroch,“ sykol muž a urobil prstami vo vzduchu akúsi neviditeľnú čiaru.

Brokovnica sa pohla a ozval sa výstrel. Spfška brokov pokropila náprotivnú stenu a zanechala v nej poriadnu paseku. Medzitým sa brokovnica vymanila z dedových rúk, narazila o stenu a zosula sa na zem. Peter neveriacky pozeral na to, čo práve videl. Muž len pohybom prstov vyrazil dedovi zbraň z rúk a poslal ju vzduchom cez celú izbu do bočnej steny. Urobil presne to, čo vedel spraviť aj on sám. Nikomu o tom zatiaľ nepovedal, lebo by si mysleli, že je blázon, a veril, že je jediný, kto takúto vec dokáže. V tomto momente zistil, ako veľmi sa mýlil. Čo nasledovalo, bol rýchly sled akcií. Dedo stál na okamih úplne prekvapený a pozeral na prázdne ruky, ktoré ešte pred chvíľou zvierali pevnú drevenú pažbu a kohútik.

Grotesknej postave sa zatriasli červeno zapletené vrkoče, pohodil hlavou nabok a sústrastne a zároveň s hraným smútkom hľadel na deda.

„To ma mrzí, že som vám to musel vyraziť z rúk. Ale nemám rád, keď sa niekto snaží urobiť z môjho brucha sito.“ Nečakal na reakciu dych lapajúceho deda a presným zásahom do brucha ho zložil na zem. K tomu mu ešte zasadil poriadny plochý úder do ruky, že sa dedova tvár skrivila bolesťou. Peter mal pocit, že mu práve zlomil ruku.

„Tak je to lepšie. Obaja na zemi,“ oblizol si úzke pery a tvrdým pohľadom si zmeral deda držiaceho sa za zlomenú ruku.

To už si však Peter pohybom prstov pritiahol vzduchom ležiacu brokovnicu, drevenú pažbu si oprel o brucho a namieril na muža, ktorý sa akurát skláňal nad dedom.

„Okamžite od neho odstúp!“ skoro až vykrikol. „A neskúšaj tie triky s prstami, viem, čo robíš a pozorne ťa sledujem.“

Muž sa otočil a Peter videl, ako aj pri všetkej jeho povýšeneckosti a hranej samoľúbosti ho konečne prepadli obavy. Odhalil rad bielych zubov a kútiky úst sa mu zvlhli silným úsmevom.

„Ako si len želaš,“ poodstúpil a nespúšťal z Petra ostražité oči.

„Čo tu chceš?“ vyštekol na neho Peter a stále kľčovito zvieral brokovnicu. Pritom sledoval, či sa náhodou mužove ruky podozrivo nepohybujú, aby ich mohol včas odhaliť.

„Prišiel som vás len pozrieť,“ zaškľabil sa muž. „Zdvorilostná návšteva, veď to poznáš,“ doplnil.

„Už aj odtiaľto vypadni!“ Peter chcel, aby tento šialenec vypadol z ich domu a nemusel sa už viac pozerat' na jeho hnusnú tvár. Nechcel vystreliť, iba v prípade, že nebude iná možnosť. Kývol brokovnicou smerom k dverám, aby votrelcovi naznačil, že to myslí vážne. Mužove červenými ornamentmi pomaľované oči sa zúžili a Peter len čakal, kedy urobí niečo neočakávané. Buď sa mu pokúsi vytrhnúť z rúk brokovnicu, alebo zaútočí iným spôsobom. Nič z toho sa však nestalo.

Muž sa len šialene usmial, rozhodil ruky v teatrálnom úklone a povedal: „Tešilo ma, drahí hostitelia. Lúčim sa s vami,“ a pevnými krokmi sa chystal opustiť izbu.

„Ten náhrdelník tu necháš,“ prikázal mu Peter takým silným hla-

som, až ho to samého prekvapilo.

Muž zastal. Ruka mu sklzla k šabli, na čo Peter ešte viac zovrel hrdlo brokovnice a chvíľu si ho premeriaval. Nakoniec roztvoril dlaň, v ktorej náhrdelník držal, a retiazka so zeleným kameňom dopadla na koberec.

Muž vyšiel cez dvere a iba sucho poznamenal: „Mimochodom, zabil som tvojho otca.“

Petrovi sa roztriasli ruky. Otca nevidel od svojich ôsmich rokov. Jedného dňa zmizol a nikto nevedel kam. Mal na neho iba pekné spomienky. Pamätal si, ako ho učil bicyklovať, alebo keď ho zobral na ryby. Odkiaľ ho len tento šialenec mohol poznať? Čo je vôbec zač?

Počul mužove rýchle kroky schádzajúce po schodoch. Rýchlo vyskočil a opatrne vykukol spoza dverí na chodbu. Zívala prázdnotou. Podišiel ku schodom a už iba videl, ako červeno odetý muž za sebou zatvára dvere. Zbehol po schodoch takou rýchlosťou, až bol rád, že sa náhodou nepotkol a nespadol. Odhrnul záclonu a skúmavo si prezeral okolie. No muža už nevidel. Akoby sa po ňom zľahla zem. Zamkol vchodové dvere a bezmocne sa zvalil k stene. Položil brokovnicu vedľa seba a ani nevedel prečo, rozplakal sa. Zrejme v tom bolo všetko. Bolesť, ktorá mu pulzovala tvárou, strach, traumatická udalosť aj mužove posledné slová o jeho otcovi. Po chvíli vzlykania si spomenul na deda a vybehol k nemu do izby. Sedel tam opretý o posteľ a držal si zlomenú ruku.

„Čo to bolo, preboha, za šialenca?“ divil sa dedo a krútil hlavou.

„Nemám ani potuchy,“ snažil sa Peter pozrieť na poranenú ruku.

Dedo zasykol od bolesti a namrzene pozrel na Petra.

O nejaký čas k nim dorazila sanitka aj s políciou. Policajnému dôstojníkovi v najlepších rokoch povedali všetko, teda rozprával iba dedo, lebo policajt nepokladal za dôležité čokoľvek sa Petra pýtať vzhľadom na jeho mladistvý vek. No Petrovi to neprekážalo. Chcel mať pokoj, aby sa venoval vlastným myšlienkam, ktoré mu vírili v hlave. Ako to, že šialený muž pomaľovaný ako nejaký klaun dokázal posúvať predmety iba silou vôle a posunom prstov, tak isto ako to zvládol iba on sám? Keby mu to len niekto dokázal vysvetliť. Dedo tú časť, keď mu z rúk vyletela brokovnica, opísal iba ako, že

mu ju vtrelec vyrazil. Nechcel sa ho na to pýtať. To by nemalo zmysel a dobre, že to ani nespomenul. Policajt by si potom hádam myslel, že je dedo pomätený a nemuseli by tomuto prípadu venovať patričnú pozornosť.

Keď všetok ten zhon ustal a oni zostali konečne sami, sadli si spolu do kuchyne.

„Rozumieš tomu?“ opýtal sa ho dedo a tvár mal zvrásnenú od starostí.

„Vôbec nie,“ pokrútil Peter hlavou. „Myslíš, že to, čo povedal o otcovi, je pravda?“

Peter vstal a zo skrinky si vzal deň starý chlieb, ktorý včera ráno kúpili u pekára, k tomu ešte pridal malinový džem a sadol si späť na svoje miesto.

„Možno to bol len výkrik do prázdna, aby ťa nejak našťval. Každý má predsa otca, ale zasa nie je veľa tých, ktorí žijú bez neho, takže musel vedieť, že ty žiješ iba so mnou.“ Dedovi náhle zasvietili oči: „Jasné, musel nás už nejaký čas sledovať.“

Peter pokýval hlavou. Dávalo to zmysel. Ale stále nerozumel, prečo chcel odísť s tým náhrdelníkom. Asi kvôli tomu, že to bola cennosť. Áno, vlámal sa sem, aby hľadal cennosti. Všetko do seba perfektne zapadalo.

„Čo tvoja ruka?“ spýtal sa Peter a pozrel na deda s obavami.

Dedo iba mávol tou zdravou. „To nič nie je, zájdem do nemocnice, aby mi ju dali do sadry a onedlho budem fit.“

„To ale nebudeš môcť robiť v dielni,“ oponoval Peter. Vedel, že v nej dedo trávi väčšinu svojho času a nevedel si poriadne predstaviť, čo teraz urobí so svojim voľným časom.

„Neboj sa, niečo si už nájdem. Stále mám ešte jednu ruku zdravú, čiže len vynechám tie činnosti, kde sú potrebné obe ruky,“ zľahka sa usmial, aby uvoľnil atmosféru. Fungovalo to. Peter sa pomaly upokojil a ujedal si z čerstvo natretého chleba.

Prešlo zopár ďalších dní a všetko sa vrátilo do starých koľají. Dedo si spokojne vypiskoval s jednou rukou previazanou cez krk a pozoroval, ako si Peter chystá bicykel.

„Na výjazdy?“ usmievajúc sa spýtal Petra.

Peter vytiahol z dielne bicykel, kde ho mával opretý, obliekol si

ľahkú vetrovku, lebo vonku mierne pofukovalo a leto sa už skončilo.

„Dostal som chuť na citrónové rezy,“ labužnícky sa zatváril a zaškeril sa.

„Maškrtník,“ uznanlivo prikývol dedo, „dones aj mne jeden, spravil si mi chuť,“ a s týmito slovami sa pobral do kuchyne.

„Spoločni sa,“ odvetil Peter polohlasom, otvoril vchodové dvere a vysadol na bicykel.

Cesta mu ubiehala celkom rýchlo. Preplietal sa medzi chodcami, občas použil zvonček, na čo mu ľudia zdesene uskakovali z cesty. Jeden postarší pán zdvihol do vzduchu päť a pohrozil mu, no Peter si to už nevšímal a prešiel cez málo frekventovanú cestu. Dostal sa až k malému kopcu, od ktorého sa vinula úzka kamenná cestička. Priamo na kopci sa nachádzala nízka jednopodlažná budova, v ktorej od nepamäti bola skromná cukráreň. Peter ju poznal, odkedy sa sem s dedom presťahovali, keď bol ešte malý chlapec. Zvykol si sem občas zájsť na bicykli, lebo peši by to trvalo dosť dlho. Väčšinou sem chodil sám, ale keď sa išli s dedom prejsť, tak ho občas sem zaviedol. Objavili to tu úplnou náhodou. Oprel bicykel o stenu a vkročil dnu. Na dverách zazvonil zvonček a spoza pultu sa na neho usmiala postaršia pani s dobráckym úsmevom.

„Vitaj, chlapče,“ pozdravila ho, „akurát som dorobila punčové rezy, chceš si jeden dať?“

Peter chvíľu rozmýšľal, lebo mal stále na jazyku citrónovú chuť, ale potom súhlasne prikývol, že nedbá. V žalúdku má dostatok miesta, aby sa mu tam zmestil jeden punčový rez navyše. Posadil sa za okrúhly drevený stôl, hompálal nohami a obzeral si nevelmi zaujímavý interiér. Cukráreň zívava prázdnotou a okrem neho a majiteľky tam nikto iný nebol. Voňalo to tam po škorici s vanilkou a Peter hlbokými dúškami nasával túto príjemnú vôňu.

Pani majiteľka si napravila okuliare, ktoré jej sklízli na okraj nosa, vzala do jednej ruky tanierik s punčovým rezom a čajovou lyžičkou a do druhej malinovku ružovej farby. Usmievala sa takým tým domáckym úsmevom, aký zvyknú mať mamy v nedeľné poobedie. Pricupitala k Petrovi, keď vtom jej okuliare opäť spadli na okraj nosa a chcela si ich akýmsi mimovoľným pohybom napraviť, no zakopla. Peter stihol zaregistrovať, ako sa pani snažila udržať rovno-

váhu, tanierik s buchnutím dopadol neporušený na stôl, no z malinovsky sa časť vyliala priamo na Petrove nohavice. Peter pocítil, ako mu mokro presakuje na nohu a v duchu sa veľmi nepotešil. Zatváril sa namrzene, ale skôr iba ako pri nepríjemnej udalosti. Pani nadobudla stratenú rovnováhu, vystrela sa, položila všetky veci na stôl a zhrozene sa pozrela na Petrove nohavice. Od zdesenia si zakryla ústa.

„To ma mrzí, chlapče. Tie parkety sa vydávajú, mala by som ich už dať vymeniť,“ povzdychla si. „Len na to nejak nie sú peniaze,“ doplnila už znateľne slabším hlasom. „Pokojne sed', idem po handru a nemusíš si dnes robiť starosť s platením. Och, som ja ale nemehlo,“ hovorila si pani sama pre seba a odbehla za pult.

Petra mrzutosť prešla, aj keď ešte stále cítil lepkavú škvrnu na nohaviciach a bolo mu pani cukrárky ľúto. Zrejme nemala veľa zákazníkov a nerád by, keby to tu musela zavrieť. Zrak mu padol na punčový rez. Ružová poleva sa na neho šibalsky usmievala a lákala ho, aby sa do nej zahryzol. Odkrojil si prvý kúsok a spokojne prežúvajúc si znovu prezeral po stýkrát cukráreň. Pôsobila starým, no čistým dojmom. Zrak mu spočinul na presklenom pulte, kde sa vynímali pestrofarebné zákusky, za ktorým akosi meravo stála pani cukrárka. Nevenoval tomu veľkú pozornosť a vpíjal sa očami do hnedých poliev, ovocných topingov, nadýchaných šľahačiek a čajových koláčikov, ktoré mal možno najradšej, lebo neboli až také sladké ako zákusky. No dnes mal chuť na citrónové rezy. Prebehol pohľadom späť na majiteľku, no niečo mu tu nesesedelo. Pani majiteľka stála síce v prirodzenej póze, ale nepohla sa ani o centimeter. Po pár sekundách, keď si bol už úplne istý, že sa nehýbe, so začudovaním odložil lyžičku ku spoly zjedenému punčovému rezu a uprene cukrárku pozoroval. Ani malinký náznak pohybu. Udivene sa postavil a opatrne podišiel pár krokov smerom k presklennému pultu. Stál za ním a pozorne sledoval nehybnú pani majiteľku. Napadlo mu, že by si teraz mohol zobrať hocijaký zákusok, ale tú myšlienku hneď zavrhol, pretože by to nebolo správne. A okrem toho mu už aj tak sľúbila, že dnes nemusí vôbec platiť. Občas je vyliata malinovka na nohaviciach aj na niečo dobrá.

Vzduch sa náhle zavlnil. Petrovi to prišlo ako v parných dňoch, keď sa vlní pri zemi teplý vzduch, alebo nad ohňom. Ale v cukrárni

nemal dôvod byť takýto vzduch a otvorený oheň už tobôž nie. Udivene sa začal rozhliadať, či náhodou nezistí, čo to zapríčinilo. Na jeho prekvapenie miestnosť predeľovala akási priehľadná blana či skôr pavučina. Petrove oči sa roztvorili údivom a úplne zabudol na nehybnú cukrárku. Za priehľadnou stenou sa črtala úplne iná miestnosť v neurčitých rysoch. Pretrel si oči, či náhodou nesníva, alebo nevidí zle. Cukráreň mala jasné tvary, ale to, čo videl za priehľadnou stenou, sa strácalo v akomsi rozmazanom svetle. Podišiel k nej a skúmavo si ju prezeral. Vyzerala ako neprirodzene priezračná vodná hladina.

Opatrne do nej ťukol prstom. V mieste, kde sa jeho ukazovák stretol s priehľadnou vrstvou, sa začali ukazovať kruhy, ako keď do vody hodíte kameň. Pomaličky sa zväčšovali, až napokon úplne zmizli. Peter na konci prsta cítil slabú vlhkosť. Nemal žiaden strach, len bol zvedavý, a tak bez okolkov vkročil dnu. Čakal, že pocíti, ako keď vstúpi do vody, no nestalo sa tak. Cítil iba slabé vibrácie a komplet celý stál na akejsi druhej strane priehľadnej blany. To, čo uvidel, ho skoro posadilo na zadok. Nachádzal sa v krčme, akú ešte v živote nevidel. Teda vyzeralo to ako krčma, čo súdil podľa troch obrovských sudov veľkosti človeka pod kamenným oblúkom, za ktorým sa nachádzalo poschodie začínajúce sa schodmi vedľa týchto obrovských sudov. Priamo pred ním čnel masívny drevený pult, za ktorým si ho vážnym pohľadom premeriaval silný potetovaný muž v bielom tielku, s trakmi a bradou s vykrútenými fúzikmi do strán. Pomaly utieral prapodivný sklenený pohár, ktorého stopku tvorila umne vyobrazená morská panna. V kúte pri obrovských sudoch sedela zahalená postava v plášti, ktorej nevidel do tváre, ale nezdalo sa, že o Petra javí akýkoľvek záujem. Naproti tomu za stolom v priestore medzi ním a masívnym dreveným pultom sedel človek s vlasmi dlhými až po pás. Azúrovomodré pramene mu padali na ramená a celý jeho odev mal nádych mora.

„Nechcete sa posadiť?“ opýtal sa ho neznámy muž a hlbokými hnedými očami si ho so záujmom prezeral. Nešiel z neho strach, skôr naopak, pokoj a uvoľnenie.

Skĺzol pohľadom na vlastné telo a s údivom zistil, že jeho košeľa a levisky zmizli a namiesto nich mal oblečenú tuniku a plátenné nohavice poskladané z nespočetného množstva záplat, ktoré ale boli

vkusne zošité do jedného celku. Opatrne si prešiel rukami po novom oblečení, aby pocítil ich textúru. Mala drsnejší charakter, ale nie nepríjemný. Ba práve naopak, cítil sa v tom voľne a nové oblečenie mu sedelo ako uliate. Neznámy muž ho stále s uvoľneným výrazom pozoroval a zrejme čakal na jeho reakciu. Peter sa k nemu neisto posadil. Pozrel k výčapnému pultu a všimol si, ako z jedného trámu vyrastá drevený kruh a v ňom znázornená plaziaca sa jašterica.

„Ragnar, pošli mi sem, prosím ťa, jedného búrlivého šviháka,“ prehovoril muž s azúrovými vlasmi cez plece a nespustil s Petra oči. Z druhej strany cítil sálajúce teplo z kozuba, a keď sa obzrel za seba, spoznal iba neurčité rysy cukrárne.

„Kde to som?“ opýtal sa a jeho prekvapenie sa stupňovalo.

„Sme v Klzkej jašterici,“ odvetil mu muž a Peter mu s otvorenými ústami hľadel ponad rameno.

Barman, ktorého muž nazval Ragnar, náznakom hýbal prstami a vzduchom sa k nim niesol sklenený pohár. Plávajúci pohár vzduchom bol už sám osebe nezvyčajný, ale najviac asi Petra prekvapil malinký bielosivý oblak, ktorý sa nad týmto pohárom vznášal. Počkal, kým pohár nedosadol pred záhadného muža, a z oblaku sa spustil silný dážď. Petrovi to prišlo ako lejak v miniatúrnom vidaní. S úžasom na to pozeral a počkal, kým sa oblak nevypršal a nezmizol. Muž pohár zobral do ruky a odpil si z neho.

„Môj obľúbený,“ povedal muž a spokojne sa zatváril. „Úplne som zabudol. Dáte si niečo?“ pozrel sa spýtavo na Petra.

Peter chcel najprv povedať limonádu, ale potom len zmätene premýšľal, či tu niečo také majú.

„Jeden julmušt,“ prehovoril záhadný muž hlasnejšie. Evidentne k barmanovi, lebo už o minútu stál pred Petrom pohár s karamelovo-citrónovým nápojom.

Peter si s trochou bázne opatrne odpil a na jeho počudovanie to vôbec nechutilo zle. Ba práve naopak. V tomto momente pil asi najlepšiu limonádu svojho života.

„Je vážne dobrá,“ s prekvapením zhodnotil ochutnaný nápoj.

„Viem,“ pousmial sa muž a nezdalo sa, že by ho Petrovo zhodnotenie akokoľvek prekvapilo. „Patrí k obľúbeným nápojom študentov.“

„Študentov?“ opýtal sa prekvapený Peter. „Vy ste učiteľ?“

Muž si odpil z pohára načiahol ruku a z priľahlého stola, ktorý Petrovi pripomínal biliardový, k nemu doleteli dve gule. Jedna oranžová a druhá modrá.

„Áno, som učiteľ. Učím na kúzelníckej akadémii Prixiam.“

Obe gule sa mu začali točiť vo vzduchu nad roztvorenou dlaňou. Ležérne sa obtáčali popri sebe a Peter na ne chvíľu pozeral ako v tranze.

„Viete, kde ste sa ocitli?“ opýtal sa ho muž a jeho oči sa do Petra zaborili, akoby ho chceli preskúmať zvnútra.

„Neviem, a dúfam, že mi to prezradíte,“ Peter bol stále zmätený a neodvažoval sa ani len hádať, kde sa ocitol.

„Sme takpovediac na druhej strane.“

„Na druhej strane?“ Peter tomu moc nerozumel. To ako keby ste niekomu povedali, že sa nachádzate na druhej strane hraníc. „Aká druhá strana?“

„Váš svet,“ začal muž pomaly a odhrnul si modré vlasy, „je podobný tomu nášmu. Len s tým rozdielom, že v našom svete fungujú veci, ktoré voláme kúzla alebo mágia. Táto energia je všade okolo nás na rozdiel od vášho sveta, kde sa nachádza iba v malom množstve, čo ste si už ale určite všimli.“

Peter sa na neho začudovane pozrel.

Muž trpezlivo vysvetľoval ďalej a Peter nadobúdadal pocit, že to s tým učiteľstvom musí byť pravda. Cítil sa, ako keby mu vľúdny profesor práve osvetľoval základy javu, o ktorom Peter nemal doposiaľ ani chýru.

„Aj keď máme kúzelnú či magickú energiu všade okolo nás, nie každý ju dokáže využiť. Treba mať na to nadanie, ktoré ste už, predpokladám, u seba zistili.“

Peter nepovedal nič, ale tušil, čo tým muž presne myslí.

„Skúste mi jednu z týchto gúľ zobrať bez toho, aby ste sa ich dotkli,“ vyzval Petra a čakal, či sa k tomu odhodlá.

Peter pocítil vo vnútri neistotu a ako prvé ním prešiel strach zo zlyhania.

Záhadný muž to akoby vycítil a pokojne sa na Petra usmial. „Nemusíte sa báť. Keď budete pripravený.“

Peter sa sústredil na tú oranžovú a o malú chvíľu už opustila mužovu otvorenú dlaň, aby sa presunula na Petrovu.

„Výborne,“ spokojne sa zatváril muž a pohodil hlavou, až sa mu azúrové vlasy mierne zavlnili.

„Ešte nikdy som nevidel vlasy takej farby,“ vyhrklo náhle z Petra, no hneď sa zarazil, lebo sa mu jeho poznámka nezdala príliš vhodná.

„Áno, sú netradičné,“ prisvedčil muž vecne. „Som rád, že sa vám páčia.“

Vtom sa rozrazili hrubé drevené dvere a dnu vběhol mladý štíhly muž. Oči mal naplnené strachom a jediným jeho oblečením boli narýchlo navlečené špinavozelené nohavice. Bosými nohami priběhol k pultu a vystrašene pozrel na barmana.

„Musíš ma skryť, moja žena zistila, že chodím za inou a teraz ma s ňou načapala.“

Barman nepohol ani brvou, iba sa ďalej nevzrušene venoval utieranu pohárov, aké ešte Peter v živote nevidel. V jednom dokonca plávali miniatúrne rybky a vyzeralo to ako pohár, v ktorom je malý podvodný svet. Keď však barman pohár obrátil k nim, Peter s počudovaním zistil, že je prázdny a ten vodný výjav sa nachádza iba po okrajoch pohára. Vystrašený muž zaťal prsty do dreveného pultu a prosebne hľadel na silnú postavu barmana. Dvere sa znovu rozleteli, tentoraz ešte viac a dnu ráznym krokom vkráčala mladá žena, nie úplná krásavica, ale zasa ani škaredá.

„Tu si!“ zvrískla, až Petrovi skoro zaľahlo v ušiach.

Muž s azúrovými vlasmi sa potmehúdsy usmial a podotkol: „Nepříjemné.“

„Nie, prosím ťa, všetko ti vysvetlím, Liis. Nie je to vôbec tak, ako to vyzerá,“ ustrašene sa krčil muž popri barovom pulte.

„A ako to teda vyzerá, Niilo? Náhodou si sa ocitol nahý v spoločnosti tej cundry?“ vrieskala skoro až nepříčetne žena a Peter si až teraz všimol, že v jednej ruke drží malú drevenú palicu. Istotne by ňou nechcel dostať.

Barman prezieravo ustúpil o krok dozadu, ale neprestával utierať pohár.

Muža doslova obľial pot a bolo na ňom vidieť, ako úpenlivo rozmýšľa, čo by povedal svojej žene.

„Myslela som si, že to nebudeš vedieť vysvetliť, lebo sa to vysvetliť ani nedá,“ posledné slová vyskočili tak vysoko, ako keby spievala

v opere. Priskočila k prikrčenému mužovi a zboku mu šmarila palicou do ruky. Muž iba zjojkol, vyskočil a so strachom vybehol s krčmy.

„Veď počkaj, keď ťa chytím, neodídeš po svojich,“ s krikom ho nasledovala žena a vo vzduchu mávala palicou.

„Myslím, že na dnes už máme toho vzrušenia až príliš,“ povedal záhadný muž a dopil svoj nápoj búrlivý švihák.

„Asi by ste už mali ísť. Je toho na vás určite veľa.“

Peter mal množstvo otázok, ktoré mu chcel položiť. Potreboval počuť toľko vysvetlení, no nedokázal odporovať mužovým slovám. Poďakoval sa za nápoj a stále ešte zmätený, nevediac, čo sa to všetko okolo neho deje, prešiel cez priesračnú bariéru. Cestou von sa zopárkrát obrátil, aby mu všetko utkvelo v pamäti a už stál znovu v cukrárni. Otočil sa za seba a na jeho prekvapenie videl už iba zvyšok interiéru cukrárne a krčma Klzká jašterica už zmizla nevedno kam.

Chvíľu tam len tak stál a snažil sa vstrebať, čo sa mu akurát stalo. Dokonca sa aj zo dva razy uštipol do dlane, či sa mu to náhodou nezdalo. No neprebudil sa z bláznivého sna a stále sa nachádzal v cukrárni s pani majiteľkou, ktorá doposiaľ nejavila žiadne známky pohybu.

Sadol si za svoj okrúhly stôl a pustil sa do zvyšku punčového rezu. Prekvapilo ho, keď k nemu odrazu cukrárka pribehla s handrou a snažila sa mu utrieť rozliatu malinovku. Peter iba na ňu neisto pozeral a rozmýšľal, či vie, čo sa mu pred chvíľou stalo. Cukrárka ale nejavila najmenší náznak, že by o niečom vedela. Nechal si ešte zabaliť jeden citrónový rez pre deda, za ktorý už ale zaplatil. Trval na tom, lebo sa mu nezdalo fér, aby mal dnes všetko zadarmo kvôli troche rozliatej malinovky. Pani majiteľka sa na neho milo usmiala, popriala mu pekný zvyšok dňa a Peter vyštartoval na bicykli späť domov.